

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Mirabilis Vita Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar Vallisoletanæ

Deprompta ex ijs, quæ ipsamet jussu Patrum suorum Spiritualium
consignavit

Vitæ Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar. Pars Prima

Puente, Luis de la

Pragæ, 1672

Caput XXII. Quomodo eam Deus jusserit scribere tractatum de virtutibus,
ipsiq[ue] exhibuerit admirabili modo Librum Sapientiæ, ex quo illum
desumeret.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38580

CAPVT XXII.

Quomodo eam DEUS iusserit scribere tractatum
de virtutibus, ipsiq; exhibuerit admirabili modo Librum Sapi-
entia, ex quo illum desumeret.

Voluit quoq; DEUS, ut Venemibilis Marina iuraret proximos rebus varijs, quas illi inspirabat, & ipsam iubebat conscribere, pro futuris illorum animabus: atq; imprimis tractatum de differentia Virtutum imperfectarum à perfectis, nec non vera communicationis, quà DEUS anima aliquid reuelat, ipsiq; loquitur, & modis extrinsecarijs cum illa agit, ab ea, qua talis non est. Cuius rei ea erit occasio, quòd conuersarentur cum ipsa nonnullæ anime, quæ videbantur valde perfectæ, ac dicebant, se esse admodum familiares DEO, sibiq; evenire multa supernaturalia; cum tamen in multis deriperentur. Ità igitur ait:

Dum quodam die collecta agerem cum Domino, amando ipsum ex toto meo corde, abripuit me Divina Majestas in spiritu, & vidi in cælo librum, utcuq; grandem, collocatum in quodam quasi pulpito, dictumq; est mihi, quando mihi fuit ostensus: *Liber Sapientia DEI*. Ego tum id non curavi, sed post paucos deinde dies, quodam tempore matutino mihi dixit Dominus, se velle, ut ex illo exscribam tractatum, in quo aliquid doceatur & exponatur de statu virtutum, & qualisnam sit vera virtus ac perfectæ, qualis verò non a deo perfectæ, qualis item fucata & apparens; ac secundum hoc, quomodo possint dignosci revelationes DEI factæ alicui animæ, quales verò falsæ & apparentes provenientes à diabolo ac imaginatione. Quamvis autem sit verum, quòd me ego excusaverim, ne id facerem, dicens Domino, me esse mulierculam ignaram, imbecilem ac miserabilem, ideòq; non habere habilitatem aut capacitatem ad id præ-

standum, sed neq; ad alia, multò minoris momenti, nihil mihi tamen profuit: quia Dominus mihi dixit, quòd ipse ne esset docturus, ideòq; non metuerem, ne in hoc errarem. Et licet dixerim Divinæ ipsius Majestati, me id velle facere, quandoquidem ita iuberet, diceretq; quòd me esset docturus, necebam tamen moras, nec me accingebam ad opus, quoadusq; Divina Majestas, videns, me non inducere animum ad executioni mandandum quòd mihi præcipiebat, cum vellem aliquando scribere ea, quæ etiam ex illius voluntate soleo fecit, ut non possem, nec mihi esset possibile, destituereq; facultate, & omni appetitudine ac viribus ad id peragendum, sed viderer mihi esse tam impedita, quàm si carerem manibus & capite: atq; ita agnoscens, hoc esse opus DEI, & velle ipsum, ut scriberem, quòd mihi imperaverat, & ego recusabam, incepti scribere, quòd ab ipso fueram iusta. Antequam tamen id scriberem, cum essem collecta, abripuit me Divina Majestas in Spiritu, & reperi me in Cælo, ubi mihi spectandum exhibuit magnum & elegantissimum librum, exornatum purissimo auro, & pretiosissimis lapidibus, qui erat apertus super quoddam pulpitem, erantq; in illo expressa ac delineata, manu ipsiusmet DEI, ineffabilia mysteria Sanctissimæ Trinitatis & Sacratissimæ Humanitatis Christi JESU Domini Nostri, ita ut in ea quasi lineari pictura, & imagine, sublimissimè cognoscerentur, modo tam Divino, qui omnis intellectus captum excedit, dictumq; mihi subito fuit, id quòd etiam in ipso cognovi. *Iste est liber Sapientia DEI, ex quo tanquam ex fonte, & vasto fluvio, emanant ac decurrunt rivi aquæ celestis Sapientia ad animas puras,*

puras, unde & tua tibi pars obringer, ut facias, quod ex te ipsa nec scis, neq; potes facere. Postquam cognovissem aliquid de Sacratissimis hujus libri Mysterijs, vidi venientem per illa cœlestia tabernacula, quandam Processionē ordinatissimam, Beatorum Cœli incolarum, quam sequebatur Majestas Christi JESU, ac Sanctissima ipsius Mater; & cum procederent, prætergrediebantur suo ordine, illum cœlestem librum. Primus ex ijs Sanctis advenientibus accessit, & conversus reverenter ad librum, qui erat apertus, substulit tantisper valde attentè ipsum intuendo, intelligensq; in tot illis Divinis Mysterijs plura indicari, quàm ut eorum posset assequi, aut penetrare magnitudinem, contraxit humeros, & progressus est ulteriùs. Deinde, suo ordine, reliqui sequentes, idem faciebant, quod primus, quorum alij percipiebant plùs, alij minùs, pro rata sapientiæ sibi communicatæ ab illo Divino fonte. Postquam multi transivissent mihi ignoti, advenerunt alij, quos agnoscebam, quia illos à me DEUS volebat agnosci. Primus fuit Gloriosus S. Laurentius Martyr, à quo, ubi cum magna reverentiâ accessisset ad Sacratissimum Librum, & ipsum aspexisset per attentè, adverti ab eo percipi multò ampliùs ex illis Divinis Mysterijs, quàm ab alijs Sanctis, qui transiverant: tametsi contrahens suos humeros sicut alij, indicaverit, se non posse assequi incomprehensibilem altitudinem eorum, quæ contemplabatur. Prætergresso Sancto Laurentio, venit Sanctus Apostolus Petrus, & post præstitam suam reverentiam, detinuit se ibi modicùm, aspiciendo librum cum magna attentione, intellexitq; longè plùs, quàm ullus reliquorum Sanctorum, qui præterierant, adeò ut ego mirarer tam sublimen ejus Sapientiam, & modum intelligendi illa Divina Mysteria: sed nihominus & ipse contractis suis humeris, quemadmodum fecerant cæteri Sancti, processit ulteriùs, significans, se non assequi omnem ipsorum sublimitatem. Postea venit Sacratissima Virgo, Domina Nostra, & appropinquavit cum profundissi-

ma reverentia sacro Libro, aspiciendo illum aliquamdiu quàm attentissimè, & cognovit Divina Mysteria multò sublimiùs, quàm omnes simul sumpti Sancti qui transiverant, quamvis & suo modo humeros contrahens, quasi non comprehenderet omnem illorum amplitudinem, processit ulteriùs, venitq; Majestas JESU Christi Domini nostri, qui se convertit ad Sacratissimum librum, & illum aspexit, statimq; intellexit, & comprehendit perfectissimè omnia mysteria in eo contenta, ac transivit, non contrahendo humeros, neq; ullum præbendo signum, quòd non comprehendisset integrè omnem illorum incomprehensibilem magnitudinem, imò significabat, ea à se comprehenditranquam ab eorundem Domino ac Authore, in cuius Divino pectore & Sacratissima Persona essent peracta, & continerentur. Postquam Christus Dominus transivisset, tota illa Sacra Sanctorum pompa abivit ad suum locum pacis, quietis, & gloriæ æternæ, cum Beatissima Virgine, & Majestate Sacratissimi ejus Filij, DEI, ac Domini nostri.

In ista revelatione advertendum est, quòd, etiamsi anima Christi Domini, ut potest Creatum, non comprehendat, quidquid complectitur liber infinitæ sapientiæ DEI, siquidem Creator non potest comprehendi à creaturis, quæ sunt limitata & finita, Persona tamen Christi Domini videat omnia & comprehendat, eò quòd sit etiam DEUS infinitus. Atq; sic intelligitur id, quòd dicitur in hac visione: quamvis enim non desint moderni Doctores, qui dicant, ab anima Christi Domini cognosci omnia creata, quæ continent iste liber; hoc tamen non suspicit, ut dicatur comprehendi ab eadem DEUS: nam illum non videt eo modo infinita claritate, quo DEUS videt seipsum. Advertendum est præterea, hîc dici de Sacratissima Virgine, cognovisse ipsam plus ex eo libro, quàm omnes Sanctos simul sumptos, quòd est valde conforme Sententiæ, quam existimavi verissimam, & fusè probat P. Franciscus Suarez in suo secundo tomo, in tertiam partem Sancti Thomæ, nimirum hanc Celsissimam Reginam habere majorem gratiam.

riam, quàm omnes Angeli & Sancti, qui sunt & erunt unquam in Cælo, simul sumpti habeant. Quid ista famula DEI ceperit ex hoc libro, patebit ex revelationibus & visionibus jam allatis, & alijs admirandis, quæ deinceps referentur.

••(•*•*)••

CAPUT XXIII.

De tractatu, quem iussu DEI conscripsit, de virtute perfecta & imperfecta, nec non de modo quo se DEUS communicat animæ.

§. I.

M

Ota igitur à DEO Domino Nostro, & ipso iubente ac volente, sine cuius iussu ac voluntate, miserabilis muliercula, qualis ego sum, tam rudis, & insufficientis, non potest tantum præsumere, ut quidquam loquatur & scribat, neq; par est, ut sit usq; adeo audax, dicam hac de re, id, quod me Dominus docuerit, cum ad hoc præstandum non habeam alios libros, neq; alium Doctorem, quàm Divinam Majestatem. Quantum igitur à DEO illuminata intelligo, dico, quòd, quemadmodum, est reperire aurum falsum & purum, & hoc ipsum purum aurum aliud est perfectius & prætantius alio, ita se habeant virtutes. Inprimis enim invenitur virtus falsa & apparens, sicut aurum falsum, quia licet anima sit plena vanitate ac inanitate, vult tamen præseferre, ac præsefert falsam quandam & apparentem virtutem, de qua mihi non est animus hoc loco multum disserere: qualis enim causa, talis quoq; erit illius effectus, & plerumq; erit vanitas ac mendacium, utpote proveniens ab anima vana, ac plena illius falsæ virtutis.

Prætermisâ itaq; istâ, volo agere specialius de alia, quæ licet non sit falsa, non est tamen etiam ex ijs, quæ mereatur nomen auri obrizi, & est virtus quædam qua-

si naturalis, propter id, quod habet admixtum, sicut aurum, quod non est omnino purum. Reperire verò illam est in nonnullis animabus, cujus principium, ac fortè etiam perfectio oritur ex natura, cum qua DEUS animam condidit, adeò ut hæc illius solius ductum sequatur, nihilq; suo proprio conatu acquisiverit, vel acquirat, neq; sit quidquam lucrata; verùm vitam agat tepidam, opereturq; duntaxat secundum naturam, quæ est à DEO prædita, non utendo ipsâ bene, ut illâ adjuvante assequatur perfectum amorem DEI, neq; cum ea naturali virtute, quam ipsi DEUS contulit, faciendo opera, quæ non tam ex perfecto procedunt amore DEI, quàm ex bona natura, & propensione. Anima hanc solam habens virtutem non est sufficienter disposita, ut DEUS in ea operetur istas speciales suas misericordias, de quibus nobis est sermo; ideoq; si quis habuerit hanc virtutem, & cum illa expertus fuerit huiusmodi inusitatas gratias, de quibus loquimur, equidem illis non multum credidero. Istam verò virtutem esse quasi naturalem & imperfectam, neq; ortam præcipuè ex perfecto amore DEI, intelligi potest ex eo, quòd hæc anima per omnem vitam sibi maneat similis, eodemq; procedat passu, absq; ullo progressu aut profectu in virtute, & perfecto DEI amore, quòdq; nunquam habuerit, nec habeat vincendas difficultates, sed neq; sui ipsius cognitionem, quæ illam immutet & convertat, atq; animet ac incitet, ad

Zzz 3

emer.